

Daniels bok – nummer etthundraelva

Att uppenbara Abubakars profetiska betydelse i den första ve-ödesdomen i Uppenbarelsboken

Jeff Pippenger

2024-03-02

I den profetiska historien om det första veet var den ledare som följde efter Mohammed Abu Bakr Abdullah ibn Abi Quhafa, Mohammeds svärfar. Vi kommer att hänvisa till honom som Abubakar. Både han och Mohammed omnämns i de första fyra verserna. Abubakar var den förste islamiske härskaren efter Mohammed, och historien återger ett befallningsord som han gav sina soldater, vilket representeras i den fjärde versen i Uppenbarelsboken kapitel nio. Befallningen representerar beseglingsprocessen som började vid det tredje veets ankomst, vilket också var den sjunde basunen, vilket också var den tredje ängelns ankomst.

Och den femte ängeln blåste i sin basun, och jag såg en stjärna som hade fallit från himlen ned på jorden; och åt honom gavs nyckeln till den avgrundsdjupa brunnen. Och han öppnade den avgrundsdjupa brunnen; och en rök steg upp ur brunnen, såsom röken från en stor ugn; och solen och luften förmörkades av röken från brunnen. Och ur röken kom gräshoppor ut över jorden; och åt dem gavs makt, såsom jordens skorpioner har makt. Och det blev dem befallt att de inte skulle skada jordens gräs, inte heller något grönt eller något träd, utan endast de människor som inte hade Guds sigill på sina pannor. Uppenbarelsboken 9:1–4.

Den ”stjärna” som föll från himlen var Muhammed, som började sin tjänst år 606. Muhammed gavs en ”nyckel” som skulle ”öppna” den ”avgrund” som lät ”rök” förmörka ”solen och luften” och frambragte ”gräshoppor” som gavs ”makt” såsom ”skorpioners” makt. Nyckeln var ett militärt slag som framkallade en försvagning av romarnas militära styrka och därmed möjliggjorde uppkomsten av islams krigföring. Avgrunden är en symbol för Arabien, islams födelseplats, och röken representerade islams falska religion, som skulle sprida sig över jorden och ta i besittning samma geografiska område som skulle översvämmas av de svärmar av gräshoppor som drar fram över norra Afrika, södra Europa och Arabien. Gräshopporna är en symbol för islam, och makt representerar profetiskt militär makt. Deras makt skulle vara såsom skorpioners, vilka slår till oväntat. Uriah Smith säger:

”En stjärna föll från himlen ner på jorden, och åt honom gavs nyckeln till avgrundens brunn.

”Medan den persiske monarken begrundade underverken av sin konst och makt, mottog han en skrivelse från en obemärkt medborgare i Mecka, vari han inbjöds att erkänna Muhammed som Guds apostel. Han förkastade inbjudan och slet sönder skrivelsen. ’Så skall’, utropade den arabiske profeten, ’Gud sönderslita riket och förkasta Khosroes’ bön.’ Ställd vid gränsen till dessa båda östliga imperier iakttog Muhammed med hemlig glädje den ömsesidiga förödelsens fortgång; och mitt under de persiska triumferna vågade han förutsäga att segern, innan många år hade förflutit, åter skulle vända tillbaka till romarnas banér. ’Vid den tid då denna förutsägelse sägs ha framställts kunde ingen profetia vara längre från sitt uppfyllande, eftersom

Herakleios' första tolv år förkunnade imperiets nära förestående upplösning. '...'

"Khosrov underkuvade den romerska besittningen i Asien och Afrika. Och "det romerska riket" hade vid den tiden "reducerats till Konstantinopels murar, med återstoden av Grekland, Italien och Afrika, samt några sjöstäder på den asiatiska kusten, från Tyros till Trapezunt. Erfarenheten av sex år förmådde slutligen den persiske monarken att avstå från erövringen av Konstantinopel och att ange den årliga tribut som skulle utgöra lösen för det romerska riket — tusen talenter guld, tusen talenter silver, tusen sidenkåpor, tusen hästar och tusen jungfrur. Herakleios samtyckte till dessa skymfliga villkor. Men den tid och det andrum som han erhöll för att samla dessa skatter ur Österns fattigdom användes med stor flit till förberedelsen av ett djärvt och förtvivlat angrepp."

"Persiens konung föraktade den obemärkte saracenen och hånade budskapet från den förment profeten från Mecka. Inte ens det romerska rikets störtande skulle ha öppnat en dörr för muhammedanismen eller för framryckningen av saracenernas väpnade förkunnare av ett bedrägeri, även om persernas monark och avarernas chagan (Attilas efterträdare) mellan sig hade delat lämningarna av kejsarnas riken. Khosrau själv föll. De persiska och romerska monarkierna uttömde varandras krafter. Och innan ett svärd lades i den falske profetens hand, slogs det ur händerna på dem som skulle ha hejdat hans bana och krossat hans makt.

"Sedan Scipios och Hannibals dagar har inget djärvare företag blivit vågat än det som Herakleios fullbordade för rikets befrielse. Han banade sig fram längs sin farofyllda väg genom Svarta havet och Armeniens berg, trängde in i Persiens hjärta och kallade den store kungens härar tillbaka till försvaret av deras blödande land."

"I slaget vid Nineve, som utkämpades med stor häftighet från dag gry till elfte timmen, togs tjugoåttan fanor från perserna, förutom dem som kan ha blivit brutna eller sönderslitna; den största delen av deras här högs i stycken, och segrarna tillbringade natten på slagfältet medan de dolde sina egna förluster. Assyriens städer och palats öppnades för första gången för romarna."

Den romerske kejsaren stärktes inte genom de erövringar som han genomförde; och samtidigt, och genom samma medel, bereddes en väg för skaror av saracener från Arabien, likt gräshoppor från samma trakt, vilka, medan de under sitt framträngande utbredde den mörka och vilseledande muhammedanska läran, hastigt översvämde både det persiska och det romerska riket.

"En mer fullständig illustration av detta förhållande kan knappast önskas än den som ges i de avslutande orden av kapitlet hos Gibbon, ur vilket de föregående utdragen är hämtade. 'Fastän en segerrik här hade formerats under Heraklios' fana, tycks den onaturliga ansträngningen snarare ha uttömt än övat dess krafter. Medan kejsaren triumferade i Konstantinopel eller Jerusalem, plundrades en obemärkt stad vid Syriens gränser av saracenerna, och de högg ned några trupper som ryckte fram till dess undsättning,—en vanlig och obetydlig händelse, om den inte hade varit förspelet till en väldig omvälvning. Dessa rövare var Muhammeds apostlar; deras rasande tapperhet hade brutit fram ur öknen; och under de sista åtta åren av hans regering förlorade Heraklios till araberna just de provinser som han hade räddat från perserna."

”Bedrägeriets och hänförelsens ande, vars boning icke är i himlarna,’ släpptes lös över jorden. Avgrunden behövde endast en nyckel för att öppnas, och den nyckeln var Chosroes’ fall. Han hade föraktfullt slitit sönder brevet från en obemärkt medborgare i Mecka. Men när han från sin ’härlighetens glans’ sjönk ned i det ’mörkrets torn’ som intet öga kunde genomtränga, skulle Chosroes’ namn plötsligt gå i glömska inför Muhammeds; och halvmånen tycktes endast avvakta sitt uppstigande till dess stjärnan hade fallit. Chosroes, efter sitt fullständiga nederlag och rikets förlust, mördades år 628; och år 629 utmärks av ’Arabias erövring’ och ’muhammedanernas första krig mot det romerska riket’. ’Och den femte ängeln stötte i basunen, och jag såg en stjärna falla från himmelen ned på jorden; och åt honom gavs nyckeln till avgrundens brunn. Och han öppnade avgrundens brunn.’ Han föll ned på jorden. När det romerska rikets styrka var uttömd, och den store konungen i Östern låg död i sitt mörkrets torn, var plundringen av en obemärkt stad vid Syriens gräns ’förspelet till en mäktig revolution’. ’Rövarna voro Muhammeds apostlar, och deras rasande tapperhet trädde fram ur öknen.’”

”Den avgrundslösa brunnen.—Betydelsen av denna term kan inhämtas från grekiskan, där den definieras som ’djup, bottenlös, ofantlig’, och den kan syfta på varje öde, ödslig och ouppodlad plats. Den tillämpas på jorden i dess ursprungliga kaostillstånd. 1 Mos. 1:2. I detta fall kan den på ett träffande sätt syfta på de okända ödemarkerna i den arabiska öknen, från vilkas gränser saracenernas skaror utgick likt gräshoppsvärmar. Och Chosroes’, den persiske kungens, fall kan väl framställas som öppnandet av den avgrundslösa brunnen, eftersom det beredde vägen för Muhammeds efterföljare att träda fram ur sitt obemärkta land och utbreda sina bedrägliga läror med eld och svärd, till dess de hade spritt sitt mörker över hela det östromerska riket.”
Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495–498.

Det första ve, som är den femte basunen, utmärker början på islams krigföring mot Rom, och det utmärker en strid mellan Rom och Persien där Rom segrade, men där det därigenom förbrukade sin militära styrka i sådan grad att det inte kunde förhindra den islamiska maktens uppgång. De profetiska kännetecknen hos det första veet och det andra veet utmärker det tredje veets profetiska kännetecknen, och det är viktigt att känna igen de två första veena som symboler för det tredje veets historia, ty den historien representerar förseglingens period för de etthundrafyrtiofyra tusen, vilken började den 11 september 2001. Efter den profetiska historia som representeras av Mohammed i de tre första verserna introducerar vers fyra Abubakar, den förste ledaren efter Mohammed.

Och det blev dem befallt att de inte skulle skada jordens gräs, inte heller något grönt eller något träd, utan endast de människor som inte har Guds sigill på sina pannor. Uppenbarelseboken 9:4.

Abubakars befallning instruerade de islamiska krigarna att göra åtskillnad mellan två slag av gudstillbedjare som vid den tiden fanns i de romerska områdena. Den ena gruppen var katolikerna, som hade vissa ordnar vilkas medlemmar rakade bakre delen av huvudet (tonsuren) och iakttog söndagens gudstjänstfirande. Den andra gruppen var sådana som höll sabbaten på den sjunde dagen, och sabbaten är Guds sigill.

”Efter Muhammeds död efterträddes han i ledarskapet av Abubekr år 632 e.Kr., och så snart han fullt ut hade befäst sin myndighet och sitt styre, utsände han ett rundbrev till de arabiska

stammarna, ur vilket följande är ett utdrag:—”

”När ni utkämpar Herrens strider, så uppträd manligen och vänd inte ryggen till; men låt inte er seger befläckas av kvinnors och barns blod. Förstör inga palmer och bränn inga sädesfält. Hugg inte ner några fruktträd och gör inte någon skada på boskap, utom sådan som ni dödar för att äta. När ni ingår något förbund eller någon överenskommelse, håll er till det och var lika goda som ert ord. Och när ni drar vidare, kommer ni att finna vissa religiösa personer som lever avskilt i kloster och föresätter sig att tjäna Gud på det sättet; låt dem vara och döda dem inte och förstör inte heller deras kloster. Och ni kommer att finna ett annat slags människor som hör till Satans synagoga och som har rakade hjässor; se då till att ni klyver deras skallar och inte ger dem någon pardon, förrän de antingen blir muhammedaner eller betalar tribut.”

”Det sägs varken i profetian eller i historien att de mera humana föreskrifterna iakttogs lika samvetsgrant som det grymma påbudet; men så blev det befallt dem. Och det föregående är de enda anvisningar som Gibbon återger såsom givna av Abubekr åt de hövdingar vilkas plikt det var att utfärda befallningarna till alla de saracenska härarna. Befallningarna överensstämmer i lika hög grad med förutsägelsen, som om kalifen själv hade handlat i känd såväl som direkt lydnad under ett högre påbud än den dödlige människans; och just i själva akten att dra ut för att strida mot Jesu religion och att i dess ställe utbreda muhammedanismen upprepade han de ord som det hade blivit förutsagt i Jesu Kristi uppenbarelse att han skulle säga.

”Guds sigill på deras pannor.—I anmärkningarna till kapitel 7:1–3 har vi visat att Guds sigill är sabbaten i det fjärde budet; och historien tiger inte om det faktum att det genom hela den nuvarande hushållningen har funnits sådana som har hållit den sanna sabbaten. Men här har hos många frågan uppstått: vilka var de män som vid denna tid hade Guds sigill på sina pannor och som därigenom blev undantagna från mohammedanskt förtryck? Läsaren må hålla i minnet det faktum, som redan har berörts, att det genom hela denna hushållning har funnits sådana som har haft Guds sigill på sina pannor, eller som med insikt har hållit den sanna sabbaten; och låt honom vidare betänka att det som profetian fastslår är att denna förhärjande turkiska makts angrepp inte riktas mot dem, utan mot en annan klass. Därmed befrias ämnet från all svårighet; ty detta är allt vad profetian i verkligheten fastslår. Endast en klass av personer förs direkt fram i texten, nämligen de som inte har Guds sigill på sina pannor; och bevarandet av dem som har Guds sigill införs endast underförstått. Följaktligen lär vi inte av historien att några av dessa blev indragna i någon av de olyckor som saracenerna tillfogade föremålen för sitt hat. De hade fått sitt uppdrag mot en annan klass av människor. Och den förödelse som skulle komma över denna klass av människor ställs inte i kontrast till bevarandet av andra människor, utan endast till jordens frukter och grönska; alltså: Skada inte gräset, träden eller något grönt, utan endast en viss klass av människor. Och i uppfyllelsen ser vi det märkliga skådespelet av en invaderande armé som skonar just det som sådana arméer vanligen förstör, nämligen naturens yta och alster; och i enlighet med tillståndet att skada de människor som inte hade Guds sigill på sina pannor klyver de skallarna på en klass av religionister med rakade hjässor, vilka hörde till Satans synagoga.”

”Dessa var utan tvivel en klass av munkar, eller någon annan avdelning inom den romersk-katolska kyrkan. Mot dessa riktades muhammedanernas vapen. Och det förefaller oss

finnas en särskild träffande passform, om inte avsikt, i att beskriva dem som sådana som inte hade Guds sigill på sina pannor; eftersom det är just den kyrkan som har berövat Guds lag dess sigill genom att rycka bort den sanna sabbaten och upprätta en förfalskning i dess ställe. Och vi förstår det inte, vare sig av profetian eller av historien, som att de personer vilka Abubekr befälde sina efterföljare att inte ofreda var i besittning av Guds sigill eller nödvändigtvis utgjorde Guds folk. Vilka de var, och av vilken anledning de skonades, upplyser oss inte Gibbons knapphändiga vittnesbörd om, och vi har inga andra medel att få veta det; men vi har all anledning att tro att ingen av dem som hade Guds sigill blev antastad, medan en annan klass, som eftertryckligen inte hade det, överlämnades åt svärdet; och så uppfylls profetians specifikationer till fullo.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 500–502.

Abubakar samlade Muhammeds efterföljare till ett kalifat efter Muhammeds död; därför representerar de, även om de är två skilda historiska gestalter, tillsammans början på Islams vittnesbörd i det första veropet, och den historiska gestalt som utmärker det första veropets historia är Muhammed.

I den andra vens inledande historia erövrade Mohammed II Konstantinopel år 1453. År 1449 löstes fyra änglar, vilka representerade islam, loss. Den första vens början och slut markeras av en Mohammed, den förste respektive den andre. Profetiskt bär början och slutet av den första vens historia Alfas och Omegas signatur.

Början av det andra veet innefattar en tidsprofetia om fyra änglar, vilka representerar islam, som då löstes, och därefter hölls tillbaka den 11 augusti 1840. Från den tidpunkten fram till den 22 oktober 1844 åskådliggörs förseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. Början av det andra veet identifierar islams frigivande, och slutet markerar islams tillbakahållande. Både det första och det andra veet har precisa profetiska kännetecken som knyter deras början till deras slut.

De två första ve-ropen skall läggas ovanpå varandra, ”rad på rad”, för att det tredje ve-ropet skall kunna identifieras. Ett av de profetiska kännetecken som identifieras genom islams två första vittnen är att de representerar en särskild tidsperiod som markerar början och slutet med Alfa och Omegas signatur. De bär också på en sekundär signatur, ty början av det första ve-ropet identifierar beseglingen av Guds folk, och slutet av det andra ve-ropet identifierar likaledes beseglingen av Guds folk.

Det tredje ve kom, när islam plötsligt och oväntat angrep jorddjuret i Uppenbarelseboken tretton och därmed inledde beseglingens period. Beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen upphör vid den snart kommande söndagslagen, och som svar på detta avfall följs nationellt avfall av nationell undergång. Såsom förebildat genom det hedniska Rom och det påvliga Rom fullbordas nationell undergång genom Guds basundomar. De tre ve-ropen är också basuner. Islam i det tredje ve-et kommer åter att slå till plötsligt och oväntat vid den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna, när beseglingens period för de etthundrafyrtiofyra tusen upphör. Denna period har förebildats av inledningsperioden för det första ve-et och även av avslutningsperioden för det andra ve-et.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

Och Sara såg, att Hagar, egyptiskan, hade fött Abraham en son, och att denne hånade. Därför sade hon till Abraham: Driv ut denna slavinna och hennes son; ty denna slavinnas son skall inte ärva tillsammans med min son, med Isak. Och detta var mycket bedrövande i Abrahams ögon för hans sons skull. Men Gud sade till Abraham: Låt det inte vara bedrövande i dina ögon för gossens skull och för din slavinnas skull; hör hennes röst i allt vad Sara har sagt dig, ty i Isak skall din säd uppkallas. Men också slavinnans son skall jag göra till ett folk, därför att han är din säd. Och Abraham steg upp tidigt på morgonen och tog bröd och en vattenflaska och gav det åt Hagar och lade det på hennes axel, jämte barnet, och sände bort henne. Och hon gick sin väg och irrade omkring i Beer-Shebas öken. När vattnet i flaskan tog slut, kastade hon barnet under en av buskarna. Sedan gick hon bort och satte sig mitt emot honom, på ett avstånd som ett bågskött; ty hon sade: Låt mig inte se barnet dö. Och hon satte sig mitt emot honom och höjde sin röst och grät. Då hörde Gud gossens röst, och Guds ängel ropade till Hagar från himlen och sade till henne: Hur är det fatt, Hagar? Frukta inte; ty Gud har hört gossens röst där han är. Stå upp, lyft upp gossen och håll honom i din hand; ty jag skall göra honom till ett stort folk. Och Gud öppnade hennes ögon, och hon fick se en brunn med vatten; och hon gick dit och fyllde flaskan med vatten och gav gossen att dricka. Och Gud var med gossen; och han växte upp och bodde i öknen och blev en bågskytt. 1 Moseboken 21:9–20.